

1. fejezet

Jack Reacher látta, hogy egy férfi belép az ajtón. Jobban mondva, ajtó nem volt. Az illető csak az elülső fal helyén sétált be. A bár egyenesen az utcára nyílt. Asztalok és székek voltak kirakva a járdára, egy elszáradt, öreg szőlőlugas alá, amely névleges árnyékot nyújtott. A helyiség belseje és a terasz egybeolvadt, nem választotta el őket fal. Reacher feltételezte, hogy valami lelakolható vasrácsot eresztenek le, ha bezárnak. Ha egyáltalán bezárnak valaha is, mert ő még soha nem látta zárva a bárt, pedig meglehetősen éjszakai életmódot folytatott.

A férfi egy lépést beljebb ment, és megállt a sötét helyiségben, hunyorogva várta, hogy a szeme hozzászokjon a félhomályhoz a vakító Key West-i napsugárzás után. Június volt, délután négy óra, az Egyesült Államok legdélibb részén. Ez a vidék jóval délebbre fekszik, mint mondjuk, a Bahamák nagy része. Mindig vakító fehérséggel tűz a nap, és perzselő a forróság. Reacher hátul üldögélt egy asztalnál, ásványvizet kortyolgatott egy műanyag palackból, és várt.

A férfi körbenézett. A bár alacsony mennyezetű helyiség volt, és sötét színűre öregedett, régi deszkák borították a falait. Olyanok voltak, mintha szétbontott hajókból származnának. Itt-ott különféle hajózási felszerelések voltak kiszögezve, réztárgyak, zöld üveggömbök, szakadt halászhálódarabok. Legalábbis Reacher úgy gondolta, halászháló lehet; ő a maga részéről soha életében nem fogott egyetlen halat sem. És nem is hajózott. A falakon mindenfelé több száz névjegy és cégkártya volt kiszögezve, minden tenyéryni felületet beborítottak, még a mennyezetet is.

Némelyikük új volt, mások régiek és számfűlesek, évtizedekkel ezelőtt megszűnt üzletek címeivel.

A férfi még beljebb lépett, és a bárpult felé indult. Öreg volt. Hatvan körül járhatott, középmagas, kissé testes. Az orvosok túlsúlyosnak mondták volna, Reacher inkább úgy látta, épp csak egy kicsivel nyom többet a kelletténél. Egy férfi, aki méltósággal megadja magát az idő múlásának, anélkül, hogy túl nagy hűhót csapna emiatt. Úgy volt öltözve, mint egy északról érkezett városi, aki rövidebb időre elutazik valami meleg helyre: világosszürke, a csipőnél bő, lefelé szűkülő nadrág, vékony, gyűrött, vajszerű vászonzakó, fehér ing kigombolt gallérral. A nyakánál kivillant fehér bőre. Sötét zokni, városi cipő. New York-i vagy chicagói lehet, gondolta Reacher, esetleg bostoni. Ideje nagy részét nyilván légkondicionált épületekben és autókban tölti, és ezt a húsz évvel ezelőtt beszerzett nadrágot meg zakót a szekrény mélyén őrizgeti, és csak nagy ritkán veszi elő, ha szükséges.

A férfi odaért a bárpulthoz, a zakója zsebébe nyúlt, és előhúzta a tárcáját. Kicsi volt, régi, finom fekete bőrből, alaposan kitömve. Reacher látta, hogy a férfi gyakorlott mozdulattal kinyitja, valamit odamutat a mixernek, és halkán kérdez tőle valamit. A mixer elfordította a tekintetét, mintha megsértették volna. A férfi elrakta a tárcát, és elsimította gyér, szürkülő hajtincseit izzadó homlokáról. Valamit motyogott, mire a mixer sört vett elő a hűtőszekrényből. A férfi egy pillanatra az arcához szorította a hideg üveget, aztán nagyot húzott belőle. Diszkrétén böfögött egyet a keze mögött, és elmosolyodott, mintha kárpótolták volna valami kis csalódásért.

Reacher is nagyot kortyolt a vízéből. A legfittebb pasas, akit valaha is ismert, egy belga katona volt, aki esküdött rá, hogy a jó erőnlét titka az, hogy az ember csináljon, amit akar, de igyon meg mindennap öt liter ásványvizet. Mivel a belga cingár volt, feleakora, mint Reacher, úgy gondolta, neki kétszer ennyit kell meginni. Tíz teljes üveggel naponta. Mióta megérkezett a forró Key Westbe, ehhez tartotta magát. Be is vált. Életében nem érezte jobban magát. Minden áldott nap négykor leült ehhez az asztal-

hoz a félhomályban, és megivott három üveg szobahőmérsékletű vizet. Úgy rászokott, mint valamikor a kávéra.

A férfi még mindig a bárpultnál üldögélt, és a sörével volt elfoglalva. Tekintetével körbevizslatott a helyiségben. A mixeren kívül nem volt ott senki, csak Reacher. A férfi ellépett a bárpultról, és elindult az asztala felé. Bizonytalan mozdulattal intett a kezével, amelyben a sörösüveget tartotta, mintha azt kérdezné: „Szabad?”. Reacher fejével a szemben lévő székre bökött, és lecsavarta a harmadik üveg ásványvíz kupakját. A férfi lehuppant a székre. Az szinte összecsucsklott alatta. Nyilván a hátsó zsebében tartotta a kulcsait, a pénzét meg a zsebkendőt, ami még szélesebbé tette a csípőjét.

– Maga Jack Reacher? – kérdezte.

Nem chicagói és nem bostoni. New York-i, most már biztos. Pont úgy beszélt, mint Reacher egyik ismerőse, aki élete első húsz évében száz méternél messzebb nem mozdult el a New York-i Fulton Streettől.

– Maga Jack Reacher? – kérdezte megint a férfi.

Közről apró, okos szemei voltak, és sűrű, bozontos szemöldöke. Reacher ivott a vízből, és a felemelt, áttetsző vizespalackon keresztül nézett a férfira.

– Maga Jack Reacher? – kérdezte az harmadszor is.

Reacher lerakta az asztalra a palackot, és megrázta a fejét.

– Nem – hazudta.

A férfi válla egy pillanatra csalódottan lehorgadt. Feljebb húzta a mandzsettáját, és megnézte az óráját. Kicsit előbbre csúszott a széken, mintha fel akarna állni, de aztán hátradőlt, mintha hirtelen rájött volna, hogy bőven van még ideje.

– Öt perccel múlt négy – mondta.

Reacher bólintott. A férfi a mixer felé intett üres sörösüvegével, aki odasietett egy újabbal.

– Rémes ez a hőség – mondta a férfi.

Reacher megint csak bólintott, és kortyolt a vízből.

– Nem ismeri véletlenül Jack Reachert?

Reacher vállat vont.

– Tud róla személyleírást adni? – kérdezte.

A férfi épp nagyot húzott a második üveg sörből. A keze féjével megtörölte a száját, és a mozdulatot arra is felhasználta, hogy elrejtse vele egy újabb diszkrét böfögést.

– Nem igazán. Csak annyit tudok, hogy nagydarab fickó. Ezért kérdeztem, nem ismeri-e.

Reacher bólintott.

– Sok nagydarab pasas van erre felé – mondta. – Meg mindenfelé.

– A nevét sem hallotta?

– Kellett volna? – kérdezte Reacher. – Ki keresi?

A férfi elvagyorodott és bólintott, mintha elnézést kérne a modortalanságért.

– Costello a nevem – mondta. – Örülök, hogy találkoztunk.

Reacher biccentett, és válaszul megemelte a vizespalackot.

– Zsaru? – kérdezte

– Magándetektív vagyok – felelte Costello.

– És ezt a Reacher nevű fickót keresi? Miért, mit követett el?

Costello vállat vont. – Semmit, amennyire én tudom. Csak azzal bíztak meg, hogy találjam meg.

– És úgy gondolja, itt van?

– A múlt héten még itt volt. Van egy bankszámlája Virginiában, és innen küldött oda pénzt.

– Innen, Key Westből?

Costello bólintott.

– Minden héten, három hónapon keresztül.

– És?

– Tehát itt dolgozik – mondta Costello. – Három hónapja. Gondoltam, valaki csak ismeri.

– De nem ismeri senki.

Costello megrázta a fejét. – Végigkérdezősködtem az egész Duval Streetet, ahol az élet zajlik ebben a porfészekben. A legtöbb, amire jutottam, az volt, hogy egy sztriptíz bárban egy nő azt mondta, pontosan három hónapja dolgozik náluk egy nagydarab pasas, aki mindennap négykor itt iszik vizet.

Costello elhallgatott, és kihívóan bámult. Reacher a vizet kortyolgatta, és vállat vont.

– Véletlen egybeesés – jelentette ki.

Costello bólintott.

– Igen, gondolom – mondta halkan.

Az ajkához emelte a sörösüveget és ivott, bölcs, öreg szeméit Reacher arcára szegezve.

– Sok errefelé az átutazó – jegyezte meg Reacher. – Az emberek állandóan jönnek-mennek.

– Igen, gondolom – mondta megint Costello.

– De majd nyitva tartom a fületem – ígerte Reacher.

Costello bólintott.

– Hálás lennék – mondta célzatosan.

– Ki keresteti? – kérdezte Reacher.

– A kliensem. Egy Mrs. Jacob nevű hölgy.

Reacher kortyolt a vízből. A név nem mondott neki semmit. Jacob? Soha nem hallotta.

– Oké, ha látom, szólok neki, hogy keresi, de ne számítson rá. Nem találkozom túl sok emberrel.

– Dolgozik valahol?

Reacher bólintott.

– Úszómedencéket árok – mondta.

Costello eltöprengett. Látszott rajta, hogy még soha nem gondolt bele, hogy készül egy úszómedence.

– Markológéppel?

Reacher elmosolyodott, és megrázta a fejét.

– Az itt nem szokás. Kézzel ássuk.

– Kézzel? – ismételte Costello. – Ásóval?

– Túl kicsi a hely a munkagépeknek – magyarázta Reacher.

– Az utcák is túl keskenyek, alacsonyak a fák. Ha másfelé is sétál, nemcsak a Duval Streeten, láthatja.

Costello megint bólintott. Hirtelen nyugodtabbnak látszott.

– Akkor valószínűleg tényleg nem ismeri ezt a Reacher nevű fickót. Mrs. Jacob szerint katonatiszt volt. Utánanézttem, és tényleg őrnagy volt, kitüntetései is vannak. A katonai rendőrség-

nél volt valami nagykutya. Egy ilyen ember nem valószínű, hogy úszómedencéket ásna.

Reacher nagyot húzott a vizespalackból, hogy elrejtse az arcát.

– Miért, mit kellene csinálnia?

– Itt? Nem is tudom. Talán egy hotel biztonsági szolgálatánál dolgozik. Valamilyen saját vállalkozása van. Esetleg egy jachtja, amit bérbe ad.

– Egyáltalán minek jött volna ide?

Costello bólintott, mintha egyetértene a kérdéssel.

– Igaz, ócska egy hely. De itt van, ez biztos. Két évvel ezelőtt hagyta ott a hadsereget, betette minden pénzét a Pentagonhoz legközelebbi bankba, aztán eltűnt. A bankszámlája azt mutatja, hogy a legkülönbözőbb helyekről szokott pénzt átutalni, és most három hónapja innen. Meg fogom találni.

Reacher bólintott.

– Szóval, akarja, hogy kérdezősködjek?

Costello megrázta a fejét. Már a következő lépését tervezgette.

– Nem, ne fáradjon vele.

Feltápáskodott, és előhúzott a nadrágzsebéből egy gyűrtött bankjegyköteget. Az asztalra dobott egy ötdollárost, és elindult.

– Örülök, hogy megismertem – szólta vissza, de nem nézett hátra.

Kisétált a verőfényes délutánba. Reacher felhajtotta az utolsó korty vizet, és figyelte, ahogy Costello elmegy. Tíz perccel múlt négy óra.